ANY II 1985

19 de març

EXTRA

7

PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

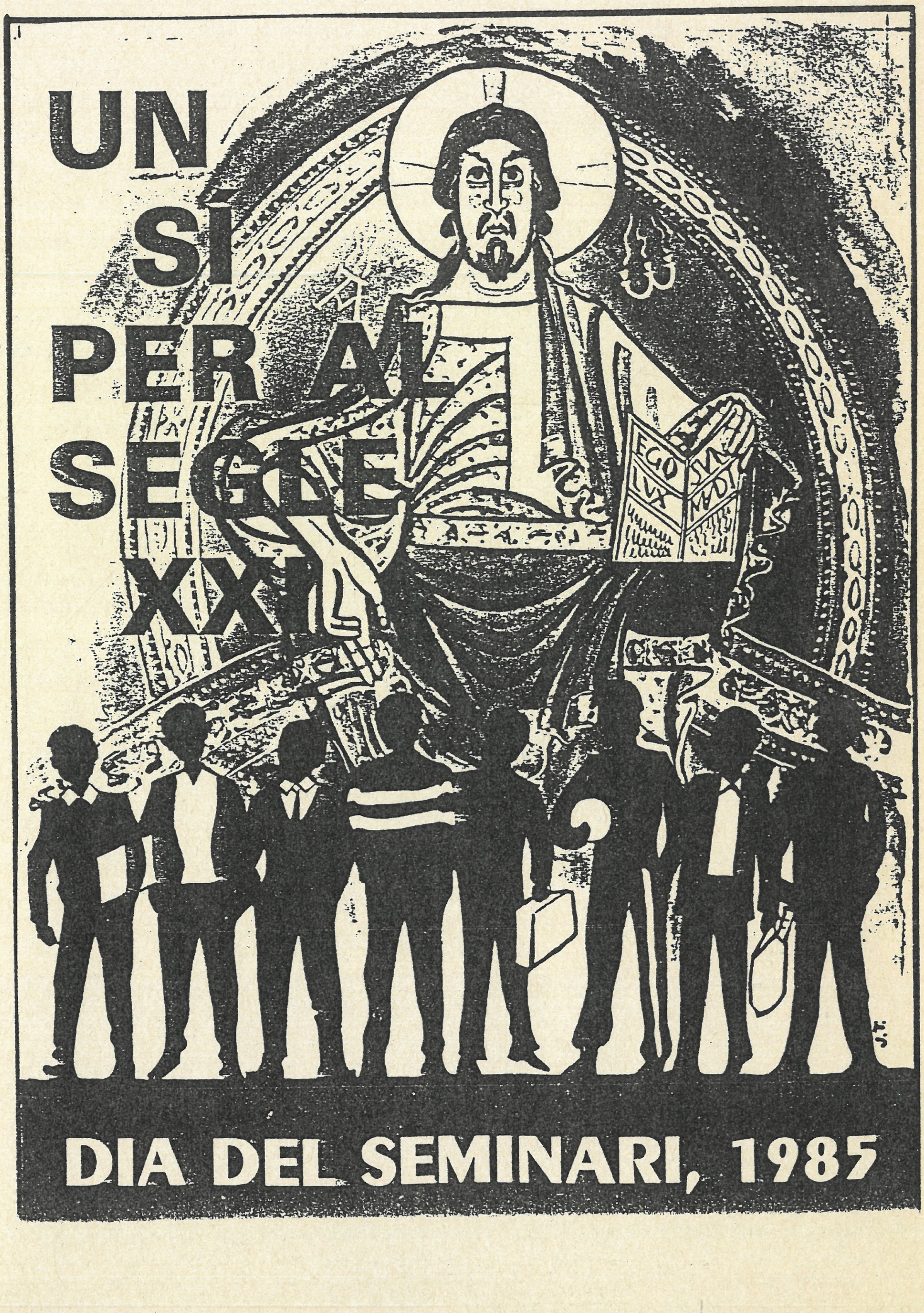

sumari

I. ENCAPÇALAMENT

Marcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.
"La missió del sacerdot" 4

Josep Mª Jubany.
"Sistemes de la diòcesi per al foment de les vocacions"......... 6

II. EL PROCES DE LA VOCACIO SACERDOTAL

Antoni Oriol.
"El Seminari Menor".. 10

Eusebi Mansilla.
"El Centre d'Acolliment de vocacions"........................... 12

Ramon Prat
"Itinerari pedagògic del Seminari Major de Barcelona" 14

Jaume González. Jordi d'Arquer. Manuel Juárez. Enric Sánchez.
"L'experiència dels seminaristes" 16

Miquel Alairach.
"El sacerdot i la parròquia".................................. 20

Ramon Daumal, Bibse-Auxiliar de Barcelona.
"El sacerdoci als 70 anys"..................................... 21

III. LA FIGURA DEL SACERDOT

"La visió dels laics"...

Josep Mª Via Taltavull.
"El sacerdot des de la fenomenologia"........................... 22

Pere Tena.
"La Facultat de Teologia en la formació del sacerdot"........... 24

Antoni Gomis.
"La missió del sacerdot i la psicologia"........................ 26

Gaspar Mora.
"El sacerdot i la moral"....................................... 28

Josep Perarnau.
"El sacerdot dins l'Església" 30

PRESENTACIÓ

Ja a punt de celebrar el primer any de l'aparició de PORTAL OBERT, i amb motiu del Dia del Seminari, us oferim aquest número "especial" sobre la vocació sacerdotal. Conscients de la importància de l'empresa hem volgut fer quelcom molt "especial" i per aconseguir-ho hem demanat ajut a personalitats rellevants de la diòcesi per a enriquir-nos des de la seva experiència i camp concret d'estudi i de treball, d'acord amb un esquema inicial que els hem proposat.

No hem pretès fer un treball exhaustiu sobre la vocació sacerdotal, entre altres coses perquè suposaria una extensió desmesurada. Som conscients que dins l'esquema hi han mancaments, però això ens deixa el camp obert per a d'altres aprofondiments i complements posteriors.

Gràcies a totes les col.laboracions, que agraïm de tot cor, s'ha aconseguit presentar un treball sobre la vocació força amè i d'una gran claredat i profunditat. Creiem que té un gran camp de possibilitats, no només en el nostre àmbit del Seminari, sinó que ens pot ser, a nosaltres i a d'altres persones, una eina molt vàlida per a la pastoral vocacional.

Per això mateix hem cregut important acurar al màxim la presentació que hem aconseguit mercès a la col.laboració de la BIBLIOTECA PÚBLICA EPISCOPAL DEL SEMINARI DE BARCELONA.

Finalment, volem dedicar aquest número "especial" a Mn Ramon Prat, rector del nostre Seminari, que enguany, per Sant Josep, celebra el vinticinquè aniversari de la seva ordenació sacerdotal, i alhora aprofitem per fer públic el nostre agraïment pel suport que ens ha donat en tot moment: Gràcies i que per molts anys!.

PORTAL OBERT

CONSELL DE REDACCIO

DIRECTOR: Manuel Coronado
SECRETARI: Antoni Ballester
RELACIONS PÚBLIQUES
i DISTRIBUCIÓ: Josep Mª Turull
ADMINISTRACIÓ: Pere Montagut
CONFECCIÓ: Valentí Alonso

ENCAPÇALAMENT

La missió del sacerdot

Una explicació exhaustiva d'aquest tema demanaria moltes pàgines. Em limitaré a unes reflexions, curtes i senzilles.

Primer de tot, hom no pot pas oblidar les paraules de Jesús a l'últim sopar. Després de la institució de l'Eucaristia digué als apòstols: "feu això en memòria meva". Es un manament. Des d'aleshores en la missió del sacerdot del Nou Testament l'Eucaristia ocupa un lloc privilegiat. Es tracta del gran sacrifici de la Nova Llei. Es la ofrena al Pare del memorial de la passió i mort del Fill. I tot això per a la salvació del món. Perquè el Verb de Déu es féu home i plantà la seva tenda entre nosaltres per "alliberar-nos", en el sentit més ple de la paraula. I en aquesta significació globalitzant de la paraula "alliberament" s'hi troba el pecat. Cal estar fortament convençut que totes les injustícies del món són, en darrer terme, "pecat".

El sacerdot,doncs, no pot considerar l'Eucaristia com una feina qualsevol o bé com un ritu que cal acomplir, perquè no hi ha més remei. Mai no pot pensar que la Missa és sobrera en l'exercici del seu ministeri. De cap manera! Oferir a Déu el sacrifici de Crist amb la comunitat que es reuneix per pregar i celebrar la fe és quelcom essencial en la vida del sacerdot. Consagrant el pa i el vi, participa d'una manera peculiar en el sacerdoci de Crist. L'Eucaristia hauria de ser el nucli central de l'ésser sacerdotal i la font d'aquelles gràcies que fan possible l'activitat pastoral del prevere.

Un altre aspecte de la missió del sacerdot que voldria remarcar és el que pertoca a la seva tasca evangelitzadora. "Aneu i prediqueu arreu del món", digué Jesús als apòstols abans de la seva ascensió al cel. Des d'aleshores la Paraula de Déu ha traspassat horitzons de l'espai i del temps, i arreu ha estat coneguda la voluntat del Pare que vol que tots els homes se salvin i arribin

al coneixement de la Veritat. Això s'ha fet gràcies principalment als preveres, en comunió amb els bisbes. Ells han estat els "missioners" en el sentit més ple de la paraula. Han parlat, han comunicat, han predicat la paraula revelada. No podria ser de cap altra manera. Per això Sant Pau clamava amb veu forta i convençuda: "Ai se mi, si no evangelitzo!".Les generacions d'homes i dones de tots els temps esperen que algú els ensenyi la veritat de Crist. Ai del sacerdot que no predica la Paraula de Déu, a temps i a contra temps! Perquè per això ha estat constituït veritable "servidor de la fe", perquè n'és el mestre. Cal reconèixer però, que, com ja deia el Concili Vaticà II, la predicació sacerdotal "en les circumstàncies actuals del món és moltes vegades ben difícil". Però, no és veritat que la força de la Paraula de Déu ve de l'Esperit?.

Aquests dos aspectes de la missió del sacerdot -no són pas es únics- demanen estudi i santedat; esperen dels joves seminaristes pregària i treball apostòlic. Però sobretot suposen una gran vivència de la fe i un amor total i absolut a Déu i als homes.

Narcís Jubany,
Cardenal-Arquebisbe de
Barcelona.

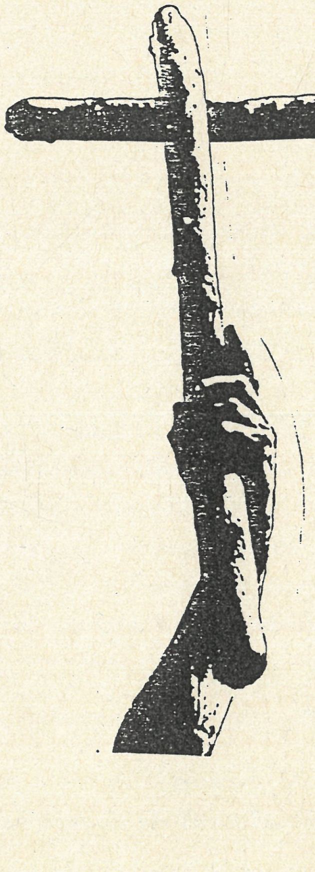

Sistemes de la diòcesi per al foment de vocacions

A qualsevol observador de la realitat eclesial no se li deu escapar que un dels problemes més greus amb els que s'haurà d'enfrontar l'Església diocesana dintre d'uns anys serà la manca de preveres per fer front a les diferents tasques pastorals que li són pròpies. Malgrat tot i també la complexitat de la qüestió em sembla que el baix nombre de candidats al presbiterat i a la vida consagrada ens ha de preocupar,no tant pel fet de no poder cobrir les places vacants(parròquies, consiliaris, delegacions, professors,etc.), sinó perquè és el símptoma d'una malaltia de les nostres comunitats. El Sant Pare Joan Pau II, escrivia fa un parell d'anys amb motiu de la jornada mundial de les vocacions "l'Església viva és mare de vida i per tant mare de vocacions, que són entregades a Déu per a la vida. Les vocacions són signe de la seva vitalitat".

Per parlar de les vocacions no podem oblidar que cada vocació al ministeri a la vida consagrada, ha de ser misteri d'amor, de la vida de la fecunditat. Per això el primer que cal és revitalitzar les nostres comunitats cristianes perquè visquin amb fe i il.lusió el seguiment de Jesucrist, donin testimoni de l'esperança enmig d'un món tantes vegades decebut, i practiquin la caritat i l'amor d'una manera real.

Cal també que els preveres i seminaristes no tinguin vergonya, ni falsos pudors a l'hora d'expressar i explicar la joia de viure el seu ministeri, la riquesa de la seva vida espiritual, la generositat de la seva entrega apostòlica i la proposin a d'altres joves.

Es important a la catequesi,tant infantil com de joves, que s'aprofundeixi el sentit del ministeri, tema sovint massa oblidat. Les famílies cristianes han de procurar no entorpir , ans al contrari, desvetllar i facilitar les vocacions dels seus fills. Els grups evangelitzadors, de fe, de pregària, si es prenen seriosament el paper dels laics a la Constitució de l'Església i de la corresponsabilitat de tots els batejats, han de ser conscients de la importància que té el prevere, hi hauran de pregar i treballar perquè dels seus grups en surtin joves que es vulguin comprometre en el treball apostòlic fent de capellà. La la pastoralde joves fóra incompleta si no s'obrís a la pastoral vocacional.

A Barcelona queda encara molt camí a córrer. La nostra Esglesia Diocesana està viva; són molts els grups i comunitats que existeixen, però pot quedar tot en foc d'encenalls si no s'afronta de cara al futur un dels principals problemes que és el de les vocacions.

Josep Mª Jubany
Delegat diocesà de vocacions

La situació actual

El passat dia 11 de març, a les portes del Dia del Seminari, es va presentar en roda de premsa l'informe "Els Seminaris avui. Perspectives de futur, línies educatives i de formació", en un intent de donar a conèixer a l'opinió pública la situació actual dels Seminaris a Catalunya a través dels mitjans de comunicació social.

Al voltant d'un quart d'una comença la roda informativa amb la salutació per part del rector del Seminari de Barcelona, Mn. Ramon Prat, que va fer la presentació dels membres de la taula entrevistada, Màxim Rodrigo (rector del Seminari de Lleida), Jaume Roig (delegat de vocacions de la diòcesi de Tarragona), Josep Mª Jubany (delegat de vocacions de la diòcesi de Barcelona) i en un altre nivell Salvador Bacardit -pròxim a realitzar el trasllat a Xile- i com a seminaristes Manuel Juárez i Enric Sánchez de la diòcesi barcelonina, mentre Miquel Àngel Viriana, Eduard Casseras representaven els bisbats de Vic i Solsona respectivament.

Sense perdre temps es passà a presentar el document, que ens fou lliurat als mitjans de comunicació. Màrius Rodrigo va limitar-se a repassar-ne els apartats. A continuació en féu un extracte de cara a presentar-ne les línies bàsiques:
- ¿Seminaris buits? El nombre de seminaristes ha minvat d'ençà els anys 60. Els amstodòntics edificis -seminari- han quedats deshabitats. La millor prova d'això és el quadre estadístic que reproduïm:

NUMERO DE ALUMNOS MAYORES DE 18 AÑOS, EN LOS SEMINARIOS MAYORES DIOCESANOS DE CATALUÑA QUE CURSAN ESTUDIOS ECLESIASTICOS O SE PREPARAN PARA ELLOS.

DIOCESIS	1979 - 80	1980 - 81	1981 - 82	1982 - 83	1983 - 84	1984 - 85
Barcelona	42	44	46	54	60	58
Girona	10	13	7	11	13	12
Lleida	11	13	11	8	9	10
Solsona	7	5	4	5	3	5
Tarragona	13	16	17	15	12	11
Tortosa	17	24	15	14	12	16
Urgell	2	2	3	1	3	4
Vic	8	9	2	12	8	6
TOTAL	110	126	105	120	120	122

- Canvi de perspectiva. Cal tenir en compte la nova visió que el Vaticà II vol implantar en la postura de canvi de mentalitat i d'actituds derivades. El Concili, mentre afirmava la identitat del prevere, va obrir a la vegada noves perspectives: Presentat l'Església tota ella ministerial, assumir la religió com a pròpia de cada batejat, sorgir una Església no exclusivament clerical, com ho havia estat. Alhora hem recuperat la possibilitat d'altres ministeris (diaques permanents) i la convicció que el laic té la seva missió pròpia i específica que completa la del prevere, del diaca i del religiós.. Així, guiats pel bisbe s'edifica l'Església, ajuntant cada ministeri.

- Malgrat tot, manquen vocacions al ministeri presbiteral. El nombre de sacerdots ordenats els últims anys és baig; cal doncs triplicar el nombre actual de seminaristes. Per tal fi els rectors dels seminaris s'han proposat alentar les comunitats cristianes davant el problema, ja que és en el si de les comunitats parroquials i dels moviments d'apostolat d'on han de sorgir vocacions.

- El Seminari ja no és un lloc tancat amb fèrria disciplina que aïlli del món els seminaristes. La seva vida gira entorn de quatre punts bàsics interrelacionats: vida interior, estudi, vida comunitària en petits grups de convivència,i apostolat directe, exercit els caps de setmana en parròquies i moviments.

- De cara al futur presbiterat dels seminaristes, s'han establert unes línies de fons que orienten la seva formació: Aconseguir que siguin homes de pregària, amb maduresa humana, fer possible en ells una vertebració de l'estudi i la vida, pert tant assolir un hàbit d'estudi. Crear uns hàbits de comunió, amb total respecte vers el pluralisme de l'Església i sempre sota el tarannà clarament evangèlic per presentar la Bona Nova a tothom. És el sí per al segle XXI. Tot això sota l'esperança que no estem sols i sabem que el nostre Mestre confirma cridant: "Jo estaré amb vosaltres tots els dies fins a la fi del món".

NUMERO DE PRESBITEROS SECULARES DIOCESANOS ORDENADOS					
DIOCESIS	1981	1982	1983	1984	TOTAL
Barcelona	3	2	1	7	13
Girona	3	2	1	1	7
Lleida	0	1	2	5	8
Solsona	0	2	0	1	3
Tarragona	1	2	1	4	8
Tortosa	2	1	0	1	4
Urgell	0	1	0	0	1
Vic	3	1	1	0	5
TOTAL	12	12	6	19	49

De les múltiples qüestions proposades en destaquem: A la qüestió que si la crisi de vocacions és pròpia de la ciutat més que no pas del camp, tots els rectors van coincidir que la crise se sent tant o més en el camp i zones rurals que en la ciutat, i és en aquesta on el nombre de vocacions, en comparació, és més gran. Quant a l'ascens de la cona en el paper eclesial, es va fer menció de les "responsables de comunitat", exemple de dones compromeses que dirigeixen grups parroquials. Més endavant Mn. Prat va adduir que s'estava fent un procés de reconversió a la inversa de la de les empreses, aquí no amb manca de treball, ans al contrari, per excés i manca de personal -tot responent a la pregunta "què pot passar si no s'arriba a triplicar el nombre de seminaristes-, Mn. Prat va continuar afegint que l'edat mitjana del clergat era de 57 anys, i que particularment a la diòcesi de Barcelona, corresponia una mitjana de 5.000 habitants per capellà -tenint en compte que el nombre aproximat de preveres a Catalunya era entre 2.200 i 2.400 (800 a la diòcesi de Barcelona)-. Els seminaristes van respondre conduntentment a la qüestió "quines motivacions porten al jove a escôllir el presbiterat?". L'Eduard digué: "el desig de comprometre's amb la comunitat cristiana, molt viscut a l'interior de la família cristiana compromesa." En Manuel Juárez va afegir: "el testimoni de persones donades al servei". En Miquel Àngel: "lópció pel Regne, el missatge de Jesús ens engresca". "De l'opció en som responsables tots i tots els laics ens ho hauríem de prendre seriosament". A la pregunta de PORTAL OBERT:"si es considera suficient i correcta la informació que la societat té del que és el Seminari i qui són els seminaristes?" els rectors i capellans no van dubtasr a respondre taxativament "no"; les raons: "es tenen unes idees preformades de l'antic Seminari, difícils d'esborrar". "El seminarista actual no crea imatge, és un altre com qualsevol i no porta signes externs que cridin l'atenció i passa desapercebut". "Un noi que té inquietuts per l'opció no troba models bàsics que li mostrin la realitat del Seminari".

Valentí Alonso
Redactor de PORTAL OBERT

Ramón Prat, rector del seminario de Barcelona, y Mario Rodr rector del de Lleida, en la rueda de prensa sobre los seminari

PROCÉS DE LA VOCACIÓ

El Seminari Menor Diocessà

I. QUE ES?

El Seminari Menor "Nostra Senyora de Montalegre" és una institució diocesana al servei de l'Església de Barcelona que s'ofereix als nois i joves com un instrument de:

1. Aprofondiment de la fe en Jesucrist

El Seminari Menor ofereix la possibilitat d'aprofondir l'opció per Jesucrist a través d'un progressiu descobriment de l'evangeli. Pretenem que els nois i joves del Seminari assoleixin el nivell d'una fe madura i responsable que els capaciti a actuar compromesament en els seus ambients.

2. Descoberta de la pròpia responsabilitat en la vida de l'Església

L'opció per Jesucrist porta al servei de l'Església, i concretament, dins dins de l'àmbit diocesà al servei de l'església parroquial on els nois celebren normalment la seva fe. La nostra tasca és desvetllar la consciència de membres actius en l'Església i impulsar un compromís de col.laboració en les tasques pastorals de la Parròquia.

3. Maduració de les possibles vocacions al sacerdoci

Tenint en compte que les vocacions al sacerdoci surgeixen en el si de les comunitats cristianes, la nostra missió més específica és el discerniment d'aquesta possible vocació com una peculiar forma del seguiment de Crist, el descobrir la crida de Jesús a seguir-lo per col.laborar amb Ell en la proclamació del Regne de Déu. Elñ Seminari no allunyarà pas els nois vocacionats de llurs comunitats d'origen, ans al contrari, procurarà que s'hi integrin com a lloc propi del creixement i vivència de la vocació al ministeri sacerdotal.

II. QUE PRETEN?

1. Vivència comunitària de la fe

A través de les celebracions de la fe s'expressa la condició eclesial del Seminari. Si preguem junts, si treballem junts, si joguem junts, si diàriament junts prenem un mateix aliment, les celebracions litúrgiques, i sobre tot, la de l'eucaristia, manifesten la nostra comunió en la fe de Crist, en l'Església.

2. Progrés acadèmic seriós

El Seminari està caracteritzat per un alt nivell acadèmic. Ens preocupa moltíssim procurar que els nostres alumnes sàpiguen arribar a un ordre i a una exigència rigurosa en els seus estudis, així com a un aprofondiment seriós del seu temps d'estudi personal. Per aconseguir això als tutors se'ns demana una contínua presència i constant animació.

3. Esperit de col.laboració i d'equip

Els nois del Seminari aprenen a treballar en equip a partir de nombroses activitats que han de realitzar conjuntament: cartelleres, murals, exercícis artístics (dibuix, manualitats, música, teatre...), o simplement de l'esport diari. En el Seminari procurem fomentar les actituda bàsiques a qualsevulla col-laboració en equip.

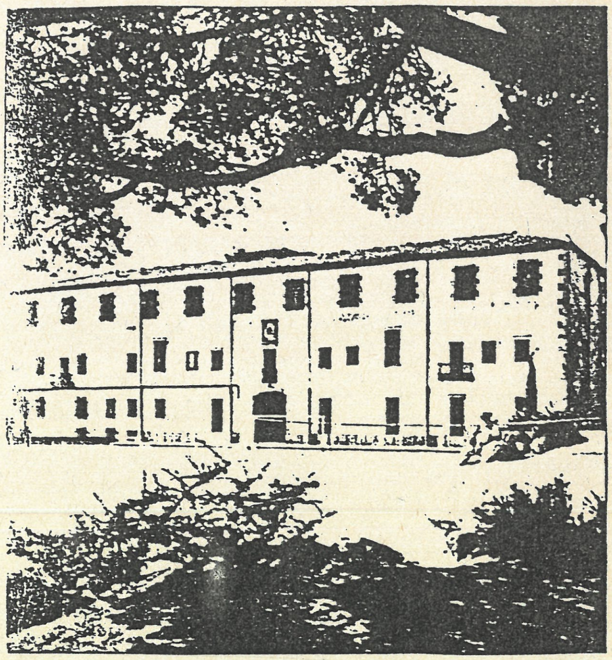

4. Experiència de créixer i viure amb els altres

L'ambient que fonamentalment es respira en el Seminari és el d'una agradable i bona convivència. Els nois aprenen a conviure amb els seus companys durant els cinc dies d'estança: el respecte, la comprensió, el diàleg, el perdó... procurem amb totes les nostres forces que siguin valors bàsics en la relació entre els nois.

III. QUE S'HI FA?

Totes les sctivitats realitzades en el Seminari estan dirigides a aconseguir un clima cristià. La nostra convivència i activitat diària es guia segons una orientació fonamental: que els nois visquin i actuin d'acord amb l'esperit de l'evangeli.

A. ANIMACIO ESPIRITUAL

1. Pregària: La vida en el Seminari queda emmarcada per la pregària. Les estones de pregària el matí i al vestre ajuden a tenir consciència que la nostra activitat, el nostre esforç, la nostra existència mateixa transcorre cada dia davant Déu., com un do del qual constantment n'hem de donar gràcies. La nostra pregària voldria ser un espai de la descoberta de Déu i de la màxima personalització per part dels nois.

2. Convivència: Es cada dia que aprenem a conviure, per això el règim d'internat és valorat positivament en el Seminari. A través d'una convivència total ens esforcem per respectar l'altre, a saber escoltar-lo i comptar amb ell. Tanmateix, el Seminari també facilita varis cops a l'any (estiu, nadal) una forma festiva de convivència a la muntanya, així com unes jornades de reflexió en centres d'espiritualitat de la nostra diòcesi. Les convivències trimestrals de varis dies constitueixen per als nois vocacionats unes etapes especialment intenses i vives en el seu camí envers el propi discerniment vocacional.

3. Grups d'oració i reflexió: Aquests grups surten espontàniament de la vida del Seminari. Estan constituïts com a grups de recerca, de diàleg, de compartiment i animació a càrrec d'un dels mossens. Representen els moments més densos de tot un procés de maduració de la fe i de l'adquisició de valors humans i cristians que possibiliten l'opció al sacerdoci.

4. Seguiment personal: No n'hi ha prou amb una atenció col.lectiva dels nois. Es necessari també uncontacte assidu i confiat que procuri potenciar les actituds de cada noi. Els educadors del Seminari s'esforcen a mantenir amb cada alumne una relació que permet el coneixement i fa possible l'ajuda personalitzadora.

5. Discerniment vocacional: El tracte diari i el diàleg possibiliten als responsables del Seminari orientar i clarificar la vocació sacerdotal. Aquest discerniment està constantment presidit pel respecte a la llibertat del noi.

B. FORMACIO ACADEMICA I CULTURAL

El Seminari és un centre homologat on s'imparteix el programa oficial de 6è, 7è i 8è d'EGB, i de 1er, 2on i 3er de BUP. A més de les classes es desenvolupa tot un programa de visites a museus i centres d'interès cultural.Són ja tradicionals tant els certamens literaris com els artístics.

Antoni Oriol

Rector del Seminari Menor, i equip educador

El Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals

El "perquè" i tot el que pot girar al seu entorn és prou evident: la necessitat urgent de vocacions sacerdotals. Una necessitat que ens la recorda la precària situació de la major part de les parròquies de la nostra diòcesi, mancades de preveres; la cura evangèlica que cal tenir per a tantes i tantes escoles, institucions, asociacions, agrupaments, etc, i també per a donar acompliment al que legisla el Dret Canònic. Per tant, per respondre a aquestes necessitats i poder col.laborar al foment de les vocacions, el Centre d'Acolliment va ser

instal.lat en l'edifici del Seminari Conciliar del carrer Diputació, 231, i oficialment inaugurat en la diada de Sant Josep de l'any 1979, pel nostre Senyor Cardenal-Arquebisbe.

El "per a què" és molt senzill! Però també molt important i evident!. Per a què els "cridats" per Déu disposin d'una "plataforma" en el mateix Seminari, que els serveixi no només de punt de referència, de lloc de trobada, entrenament, preparació i ajuda, sinó també de "temps suficient" per a la comprensió, discerniment i maduració de la seva vocació, a través dels fruits d'una convivència fraterna, d'una formació i d'una variada recepció d'experiències personals vocacionals que els són donades pels nostres propis Bisbes,preveres i joves seminaristes.

El Centre d'Acolliment ve a ser això, ni més ni menys: una "plataforma", en la qual el "cridat" es pugui situar més a prop de les realitat i exigències vocacionals que haurà de conèixer i d'exercir si és que es decideix a seguir el camí sacerdotal.

¿No és cert que a l'home no se li pot "implantar" cap plataforma ni cap sistema doctrinal, polític, social o econòmic que l'arribi a fer estrany refractari a la presència de Déu en el món, ni que el pugui tancar a la seva revelació?... ¿Que no se li ha de negar ni restringir el dret de saber-ho tot, i de poder cercar amb llibertat el que més li convé i necessita?...¿Que se li han de facilita els mitjans amb els quals pugui realitzar el seu ideal?... En aques mateix sentit i en l'ordre de la vida vocacional, el Centre vol facilitar a través de la seva acció, la comprensió de la "crida" i de la voluntat de Déu, i compartir tots els mitjans que estan al nostre abast, especialment el nostre esperit d' acolliment i germanor. Tot per tal que el "cridat" mai no pugui restar i sentir-se sol i desorientat.

Eusebi Mansilla
Consiliari del Centre d'Acolliment

Itinerari pedagògic del Seminari Major de Barcelona

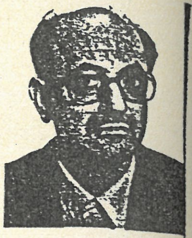

Objectiu i etapes

El Seminari no és solament el lloc on conviuen i es formen els aspirants al sacerdoci sinó que és fonamentalment un "temps" de creixença i maduració que abasta tot el que en el camí envers el presbiterat configura la personalitat cristiana i ministerial del futur prevere. Inclou doncs, el temps dedicat al servei de les parròquies, les vacances, la convivència familiar, els lleures, etc. D'entrada cal que el candidat hagi fet una opció recta i seriosa, suficientment reconeguda en la pròpia comunitat cristiana i acceptada pels preveres que l'han acompanyat en el seu procés vocacional i el presenten al Seminari. Pas a pas, al llarg dels set anys de formació , haurà d'anar verificant i donant contingut a aquesta opció.

Tres són les etapes que marquen pedagògicament el camí del ministeri. Es tracten d'etapes que posen l'accent en uns objectius prioritaris d'acord amb les condicions personals de cada candidat. Així, la primera etapa mira d'assolir d'una manera reeixida les bases cristianes indispensables en ordre a possibilitar el servei ministerial. L'admissió al Ordes i la recepció dels Ministeris suposa haver entrat ja en una segona etapa de preparació més específica pel ministeri. Acabats els estudis institucionals de Teologia s'inicia una darrera etapa de servei diaconal en parròquies que porta cap al Diaconat i es clou amb l'ordenació sacerdotal.

Veiem ara quatre aspectes que determinen l'itinerari pedagògic del Seminari el cultiu de l'espiritualitat, la vida comunitària, el temps d'estudi i la iniciació pastoral.

Cultiu de l'espiritualitat

El Seminari vol aconseguir abans de tot un veritable "home de Déu", amb experiència i hàbit de pregària. Per això cal centrar la vida en el Crist, estimar amb passió l'Església com a projecte i sagrament del mateix Crist, i assolir una actitud evangelitzadora i missionera del nostre món i de la nostra Església. Amb aquestes disposicions cal anar discernint la pròpia aptitud per a una vida cèlibe. La familiaritat amb la Paraula de Déu i la participació en l'Eucaristia com a centre de la vida diària van afaiçonant la personalitat cristiana del futur prevere. La vida litúrgica en el Seminari, els recessos mensuals, els exercicis anuals i altres pràctiques religioses s'ordenen a aquesta finalitat.

Vida comunitària

La vida en comunitat és l'escola i banc de proves del futur pastor. El sentit del servei, el cultiu de l'amistat en un àmbit d'extracció tan plural com és el del Seminari, i la qualitat ascendent de les relacions interpersonals han de fer possible l'home que sap acollir, que testimonia la pròpia fe i esdevindrà signe de comunió enmig de la comunitat cristiana.

Temps d'estudi

L'estudi teològic constitueix un temps fort iconstant de treball en la vida del seminarista. Cal vetllar però, la dimensió gratuïta i original pròpia de l'estudi: estudi vol dir afecció i deler per afrontar els interrogants del saber. S'hi afegeix a més la motivació espiritual i missionera que ha d'animar l'estudi de la Teologia. Avui ens cal formar l'home capaç de posar-se sempre en estat formació permanent i d'articular un llenguatge evangèlic que respongui a les qüestions que es plantegen avui. El futur prevere ha d'aconseguir doncs, l'hàbit d'estudi, és a dir, fer-se amb aquella dedicació constant i competent que li permetrà no solament de tenir el cap clar i de cercar i aprendre de tot i de tots sinó també d'anar especialitzant-se en aquelles disciplines i qüestions convenients a la missió rebuda del bisbe i d'acord amb les seves qualitats personals.

Iniciació pastoral

La iniciació pastoral és un capítol fonamental de la integració dels seminaristes en la nostra diòcesi i en el nostre presbiteri. No es limita al servei a les parròquies, grups i moviments de joves, diverses tasques en delegacions diocesanes, etc. Inclou tot el que ensenya a observar i a reflexionar sobre la realitat pastoral i apunta a la capacitat de col.laborar, de treballar en equip, de compartir i de suscitar col.laboració.

Durant el temps de formació el seminarista coneix i treballa en vàries comunitats. D'acord amb la seva edat i preparació les tasques de servei canvien mentre ell va enfortint la seva integració amb els preveres i altres agents pastorals, el sector, la zona, etc. En acabar els estudis passa a dedicar-se plenament al servei de la comunitat i a conviure amb els respectius preveres. Si es veu convenient, al cap d'un any és ordenat diaca i, l'any següent, prevere,en el si d'aquella comunitat on ha estat conegut, acompanyat i valorat com a candidat al ministeri.

Ramon Prat i Pallarés
Rector del Seminari Major de Barcelona

L'experiència dels seminaristes

Parlar sobre el que han representat (si se'm permet parlar en passat abans d'hora) aquests cinc anys de Seminari, és quelcom complex. Durant un període de temps no pas curt, com és aquest, són moltes les vicissituds amb les que hom s'ha d'encarar, són abondants els esdeveniments que van encarrilant i marcant la vida. Amb tot , he de dir quelcom coherent, i alhora breu, al respecte.

En primer lloc assenya-lo com a important de tot aquest temps la vida en comunitat. Viure la fe en grup és quelcom que m'ha ajudat molt en ordre a la maduració personal d'aquesta fe, i àdhuc de la pròpia personalitat.
També l'estudi de la Teologia ocupa un lloc notable enaquests cinc anys. Jo m'hi he adreçat amb molta confiança, i amb un viu desig d'aprendre. L'esforç que han fet els homes, que ha fet l'Església, sota la llum de l' Esperit, al llarg de la història per cercar Déu, allí on vol ser trobat, és sensacional.

La vida de pregària, tant personal com litúrgica, comunitària, s'ha enriquit aquests anys. El ritme: laudes-eucaristia-vespres de cada dia, va educant, al meu entendre, la sensibilitat per a la pregària de l'Església. Peròaquesta no es pot viure desenganxada de la relació íntima i diàgonal entre Déu i tu, sinó que l'una és preparació i enriqueix l'altra, amb una unió perfecta.

I tot aquest seguit d'elements, juntament amb altres realitats, m'han ajudat a créixer en la vocació. A no entendre-la com quelcom que se't dóna des de fora, o com un "producte envasat d'origen", sinó com una recerca contínua de la voluntat de Déu en la pròpia vida, en una actitud bàsica -bé que difícil- d'obertura sincera a Aquell per qui "es desviu el meu cor, com terra eixuta sense una gota d' aigua", segons les paraules del salmista.

I per acabar vull fer esment d'un altre fet que he viscut en aquests cinc anys: un creixent amor per l'Església de Crist, una creixent consciència de saber-me'n fill, i un creixent agraïment -mai suficient, però- per la fe rebuda.

Sóc conscient que tot plegat quéda molt bonic. Es cert, amb tot, que podria explicar també un bon seguit d'experiències negatives i que han dut sofriment. Tanmateix em sembla que cal fer l'esforç per ser positius, i adonar-se que és veritat allò que "Déu ho disposa tot per al bé dels qui l'estimen".

He d'acabar. Han estat (continuo usant el vostre permís per expressar-me en passat), han estat, dic, cinc anys que han marcat profundament la meva vida. Suposo que tots els que em coneixeu hi estareu d'acord. Per tot, doncs, en dono gràcies a Déu, i a tots els que n'heu estat instrument.

Jaume González
Seminarista de cinquè de teologia

Enguany, estic fent el cinquè curs de teologia. Es també el cinquè any de Seminari. S'acaba doncs, un període enaquest camí de formació i maduració progressiva que m'ha d'ajudar a ser una persona apta per a exercir el ministeri sacerdotal. Aquest camí ha estat fet amb il.lusió, amb la mateixa il.lusió que un dia em va moure a acostar-me al Seminari perquè volia ser capellà.

Aquest camí ha estat teixit de joies, però també de moments de dubte. Si digués que és un camí fàcil, diria mentida. En aquest cinc anys sovint hi ha hagut moments en què he dubtat de la pròpia vocació, del sentit de la pregària o m'he interrogat sobre la concepció en la meva vida dels consells evangèlics: pobresa, castedat i obediència. Però aquests moments s'han vist superats per moments d'autèntica joia. Joia en sentir-me estimat per Déu, valorat pels companys del Seminari, pels capellans que m'han acompanyat i conduït, o pels jovei i adults del Poblenou. Ells han fet possible que aquell desig inicial de ser capellà, es concretés en un model determinat de capellà. Un capellà que sap estar al costat dels pobres i marginats de la nostra societat, que creu que realment ells són els preferits de Déu. Un capellà que sap treballar en equip i de forma correaponsable amb els laics. Un capellà que valora personalment a cadascú tal com és. Un capellà, en definitiva, que vol ser fidel a l'èvangeli i vol ser testimoni de l'Església dels Pobres.

Jo crec que la vocació és un conjunt de tres productes: estudis, pregària i pastoral. L'estudi de la teología t'ajuda a aprofundir la teva fe i alhora et dóna els elements necessaris per a poder anunciar Jesucrist enmig dels pobres del món d'avui. La pregària, que és aquest encontre interpersonal, individual i col.lectiu, amb Déu-Pare, mitjançant el Fill i sota l'impuls de l'Esperit Sant, al voltant del qual pivota tota la meva vida. I la pastoral, aquesta tasca evangelitzadora enmig dels joves que m'està modelant per a poder ser un digne instrument de Jesucrist i de la seva Església.

Crec que aquest camí al qual feia referència troba el seu marc adequat en el Seminari, veritable escola de formació integral. El fet d'haver de conviure amb unes persones que tu no has triat, les estones de pregària comunitària i personal, les hores d'estudi, van sedimentant, poc a poc en unes actituds que són fruit de conversió.

A partir d'ara comença una nova etapa que d'una forma més específica, i en el marc de la parròquia, m'ha de portar, si Déu vol, a ser ordenat un dia de prevere.

Jordi d'Arquer
Seminarista de cinquè de teologia

Manuel Juárez
Seminarista de quart de teologia

Tot recordant els principis d'aquest llarg camí emprès, em vénen a la memòria (amb certa nostàlgia) els meus primers passos pel que podríem anomenar el desvetllament de la meva vocació. Acabava jo d'estrenar el meu contacte amb la comunitat eucarística i per tant no tenia, encara, massa criteris per encaminar la meva vida vers una opció seriosa. Però com passa molt sovint a la vida, no va ser pas una decisió presa individualment el que em va portar al Seminari, sinó el consell i l'empenta d'aquells que tenia més a prop, sense els quals no goses actuar.

Els anys de la Conreria els recordo com una etapa molt important en el descobriment de la convivència, d'uns esquemes religiosos i d'una tasca pastoral a fer, però sobretot, perquè em va ensenyar a plantejar-me el meu possible servei als altres en l'Església i un ritme de pregària bastant fort.

Les amistats que vaig fer, però, es van trencar molt sovint pel destí divers que tenien els nostres objectius de cara al futur i, en romandre només un o dos dels qui passaven per cada curs t'imaginaves com un pobre supervivent d'algun naufragi. Amb la criba dels anys, d'un total d'uns vuitanta que coincidírem en algun curs només en vam quedar set (això em va fer rumiar més d'un cop el sentit del camí en el que em posava). I encara en restem tres.

Penso que vaig agafar en aquests anys un esperit melancònic,certa ingenuïtat i una visió molt senzilla i bonassa del capellà.

El pas del Seminari Menor al carrer Remei va representar per a mi el començament d'una nova etapa bastant diferent de l'anterior, com si el món en blanc i negre que s'havia construït, s'hagués revestit de sobte de molts colors. El COU per una banda, i la nova convivència per l'altra, em van fer madurar, no sense dolor, la meva persona i les meves creences. Ensems, el baixar de la Conreria et donava de "per se" o pels prejudicis que el llançaven, una mena de complexe d'inferioritat que havies de superar.

Amb el pas dels anys, l'ajut dels companys, el mateix obrir-me als altres i a les noves realitats: estudis, vivències, parròquia, he anat forjant una mentalitat i un esperit molt llunyans del que jomai no hagués pogut somiar a l'entrar al Menor. Actitud d'obertura que vull mantenir de cara a les possibles noves interpel.lacions en la vida.

Així doncs, avui, partint de la situació que visc: família, seminari,parròquia de la Llum de l'Hospitalet, amics,em sento en una posició privilegiada per aprofitar aquest període de formació i aprenentatge i per anar esbrinant i posant en pràctica un compromís seriós, viable i encisador; compromís de testimoniatge honest i creïble de la Paraula i compromís de servei a la gent que m'envolta, procurant apropar-me a aquella més necessitats i marginats (per la societat o per nosaltres), ja que així és com veig explicada la meva crida al ministeri pastoral. Prego Déu que sàpiga reconèixer sempre el camí més adient per viure-la.

Enric Sánchez
Seminarista de quart de teologia

No és fàcil fer la descripció d'un procés vocacional. Ja que les paraules poden trair la realitat, amb el perill de caure en la carrincloneria i l'explicació fàcil. Per altra banda crec que, bàsicament tots els processos són més o menys semblants. Les diferències vénen donades per la càrrega hitòrica que tots portem al damunt: família, escola, amistats, ambient, circumstàncies personals, i el propi caràcter.

En el meu cas, crec que, més que fer una autobiografia, pot ser més positiu explicar com i on he anat descobrint la presència de Déu en el camí que m'ha portat al Seminari.

Un dels moments diícils fou saber si aquell "sí" que havia pronunciat en el meu interior tindria consistència i si seria capaç d'assumir el canvi de vida que això comportava. Un segon moment gens fàcil, va ser quan el "mecanisme" es posà en marxa: primer deixar el treball i començar els estudis, que se'm presentaven força difícils. L'any següent entrava al Seminari. Més tard el trasllat de parròquia. Tot plegat ha estat un canvi radical en el meu estil i ritme de vida.

Hi ha hagut moments difícils, dubtes, obstacles, foscor... però sempre darrera d'aquests problemes hi he trobat una solució. I el que és més important: hi he descober l'empremta de Déu. Que ningú no es pensi que estic parlant de fets meravellosos o màgics, sinó de l'acció subtil i callada, però sorprenent, d'un Déu que estima.

Realment durant aquests anys no he estat sol: a més de Déu, una colla de persones, els companys, la mateixa família m'han ajudat a fer camí. Avui dia puc dir que cap esforç no ha estat endebades, però que encara he d'anar aprenent a carregar les creus quotidianes, amb la confiança que darrera de cada una d'elles hi ha la resurrecció.

En un món amarat pel desconcert i el desànim, la desesperança i la por, cal que cada llavor sembrada pel Crist pugui donar el seu fruit, gran o petit, a curt o a llarg termini. Es aquí on veig la tasca del Seminari: la pregària, l'estudi, el treball que sovint he considerat inútil, però que al llarg del temps va donant senyals de vida., va creixent fins esdevenir com una espiga de blat amb els seus grans per corona, que acaben l'obra un dia començada.

De moment vaig prenent consciència que mentrestant hi hauran els embats del vent, la fúria de la pedra i el sol eixarreïdor, per acabar de bell nou sembrant altra vegada. Es allò de la paciència, la cura, la perseverança, el morir per donar la vida. Tot això ho sé des de fa temps, però crec que assumir-ho o no, és el repte que tinc en aquesta etapa de preparació. I sé que sense Déu no puc res: Ell parla i actua a través dels fets, de les persones, i això és el que he anat esbrinant al llarg d'aquest temps. Temps durant el qual he recordat innombrables vegades aquella frase de Jesús: "Perquè teniu por, homes de poca fe!". I això m'omple de pau i d'esperança, i m'empany a seguir amb joia Aquell que un dia em va cridar i que encara avui no sé expressar amb paraules adequades

El sacerdot i la parròquia

El meu naixement, ara fa cinquanta-vuit anys, em va fer membre de la Comunitat humana. La família, Barcelona, Catalunya, el món... foren la meva concreció. El creixement, marcat indubtalement pels condicionaments de la mateixa, em féu arribar als vint-i-quatre anys i fou aleshorea quan, atret per aquesta comunitat, vaig decidir de servir-la des de dins d' una altra que la suposava: la cristiana.

La meva decisió fou el servei ministerial. En el Seminari: tingué lloc la maduració i l'adonar-me, que tot admirant les Ordes i Congregacions Religioses, la meva vocació com a ciutadà del món no era el Claustre sinó la Diòcesi.

El meu creixement des dels vint-i-quatre anys fou altra vegada Barcelona, però amb l'aspiració de l'ingrés en la família del Bisbe, els preveres... Fou així que vaig esdevenir sacerdot i des dels trenta quatre anys fins avui he compartit ja sis Taules: La Roca del Vallès, Sitges, Els Dolors de Barcelona, Sant Climent de Llobregat, Sant Boi i Sant Just Desvern; sis famílies en les quals

Sis famílies en les quals hi he esmerçat vint-i-cinc anys de la meva vida. Sense ells la paraula Parròquia no seria per a mi res més que un concepte.

Quants Advents i Nadals! Quantes Quaresmes i Vetlles Pasquals! Quantes vegades de fer i desfer maletes... però, que propera l'Església en les esglésies. Si no focin els bocins de cor deixats a cada una d'elles, què en sabria jo de la Parròquia? Si no fos l'alè de viure que m'han encomanat, com hauria conegut l'Esperit i alimentat el sacerdoci?.

Estic content. Sí, estic content que, passats gairebé vint-i-cinc anys d'anar de Taula en Taula, pugui dir il.lusionat: la Parròquia per mi és Crist.

Gràcies per haver-m'ho deixat dir.

Miquel Alairac

Rector de la Parròquia de Sant Just Desvern

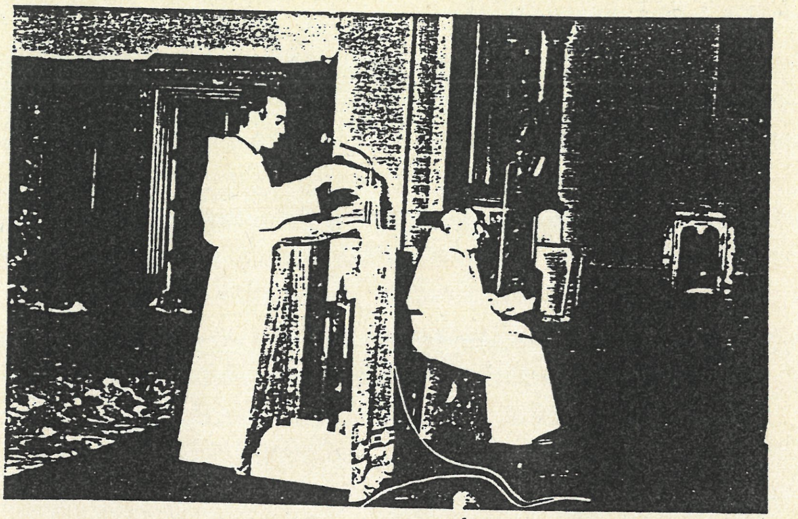

El sacerdoci als setanta anys

Quan es passa dels setanta anys, es porten més de quaranta anys de ministeri sacerdotal, i més o menys conscient, es té la seguretat de trobar-se a la recta final de la vida, reflexionar sobre el sacerdoci, mou intensament a donarne gràcies al bon Déu, des del més íntim del propi ser. Es descobreix que tot ha estat do i objecte d'un amor de predilecció per part de Déu. Vénen a la memòria les paraules de Sant Pau: "Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens beneí amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel, en el Crist, d'acord amb l'elecció que en Ell féu de nosaltres abans de la creació del món per tal de ser sants i immaculats a la seva presència, ja que en el seu amor ens ha predestinat a esdevenir fills seus per Jesucrist, segons el beneplacit de la seva voluntat, per a lloança de glòria de la seva gràcia, amb la qual ens agracià en el seu Benamat" (Ef. 1,3-6).

Però, també es fa un altre descobriment. El més important ha estat, no el ministeri, sinó el ser sacerdot. Ser sacerdot és el que dóna sentit a l'existència; és la font del ministeri; és el que desvetlla les forces per superar els moments de dificultats o de perills, o de vanes il.lusions que, a voltes, fan sucumbir molts ideals. El ser sacerdot sóna valor i plena satisfacció a l'exis tència, quan al record hi aflueix el molt que podia haver-se fet i no s'ha realitzat, o quan es preveu que, a no tardar, per malaltia o impossibilitat o altres causes no es podrà exercir el ministeri. El ser sacerdot continuarà, i per tant, tots els seusd actes seran sacerdotals i salvadors.

I es fa evident, en la reflexió, una altra realitat. Que el ministeri exercit ha estat obra de Jesucrist, a través de l'actuació sacerdotal; actuació, ministeri, que l'ha superat en el temps i en l'espai, perquè l'ha exercit en el Cos Místic de Jesucrist, que és l'Església; ministeri, actuació sacerdotal, que a la llum de la fe, no s'atribueix a ell l'èxit dels resultats ni els desànims dels fracasos. Es viu el goig i l'agraïment d'haver actuat sacerdotalment tota la vida.

I, s'experimenta la il.lusió -feta de fe i esperança- d'un demà, diferent de l'avui, com l'avui és diferent de l'ahir, però un demà millor, on l'ació de l'Esperit Sant -do de Jesucrist en nom del Pare, a la seva Església- serà fecunda de bé a glòria de Déu i profit dels homes.

Als més dels setanta anys, quan s'ha procurat viure el sacerdoci, s'experimenta la joia de ser sacerdot, es desvetlla l'agraïment d'haver-se sentit escollit, es troba la plena realització de la pròpia personalitat, es descobreixen motius profunds de veritable humilitat... perquè per poc que un miri enrera, veu clarament que en la seva vida tot ha estat do. I en la joiosa pau del seu passat, ple de limitacions, flaqueses i negligències, i fins pecats,però, també curull de generositats d'entrega pastoral i recomençaments de fidelitat, viu l'esperança d'un futur, que va més enllà del propi temps. I, profundament agraït demana perdó, i amb humilitat diu gràcies.

Tot ha estat un do.

Ramon Daumal
Bisbe auxiliar de Barcelona

LA FIGURA DEL SACERDOT

El sacerdot des de la fenomenologia

El sacerdoci catòlic mostra al fenomenòleg de la religió trets prou marcats per a poder-ne dibuixar una figura més o menys "ideal" -en el sentit de Husserl- que permetin de caracteritzar-lo en el si del món de les religions.

1) No cal gairebé ni insistir que el sacerdot és i ha d'ésser un "home religiós". O sigui, un creient que té i manté una presència activa de l'Invisible en la seva vida, de tal manera que procura d'estructurar-la segons les exigències de l'Absolut en el que creu i al que es lliura.

També ha de quedar clar que, per ser un "home de la Bíblia", el sacerdot està convençut que el Déu dels dos Testaments és un Déu profundament ètic, tant pel que fa a la vida personal com a la social o col.lectiva. No n'hi ha prou de deixar-se anar en mans de l'Absolut, sinó que cal esforçar-se seriosament per a què les pautes donades per Déu vagin inscrivint-se en el si de la vida i de la història dels homes. "Home de Déu" i "home de l'Ètica" d'arrel sobrenatural no són doncs, pròpiament característiques del prevere catòlic sinó exigències que li vénen donades a ell com un germà més entre els cristians actius.

Malgrat altres opinions, s'ha d'afegir encara una peculiaritat típicament cristiana que constitueix precisament el punt neuràlgic d'aquest sòl del que emergeix el nostre sacerdoci. La fe trinitària, la reialesa del Crist i l'afirmació cabdal que "Déu és Amor", marquen el tarannà creient cristià d'un plus que aparentment encara és ètic però que de fet sempre va més enllà de la justícia. La paràbola del Fill Pròdig, típicament cristiana, assenyala com a mínim a un perdó que sense anul.lar la justícia la complementa i la purifica i enalteix.

El prevere doncs, com a cristià, hauria d'ésser sempre un home de Déu enfrontat amb la paraula i l'exemple als ídols i conscient que la darrera paraula en aquest món és una paraula d'amor i de perdó.

2) Però el que el caracteritza com a sacerdot és, sobretot, el ser realitzador en aquet món de les "grandeses de Déu": celebrador de l'Eucaristia i perdonador dels pecats. Es podria dir d'altra manera: el prevere catòlic es caracteritza per ser aplegador i vincle d'unió de l'Església -dels germans entre ells i amb el Pare pel ministeri sempre renovat del Crist eucarístic.

Amb vistes a l'Eucaristia predica i ensenya el missatge salvador i la doctrina de la fe i com a consaqüència d'ella, procura inspirar en els homes aquell tarannà de conversió que humanitzi el món i que el faci pelegrí vers el Pare. De cara a l'Eucaristia, recorda el perdó ofert pel Pare des de la Creu del Fill i deixa marge a l'obra de l'Esperit en el món i en les ànimes. En l'Euca-

ristia ben preparada i celebrada, el prevere assumeix el nostre món tot sencer i l'ofereix en acció de gràcies a Déu sempre i en tot lloc. Fer present realment i substancialment l'Amor en aquest món, encara que sigui en l'ordre del sagrament, és la gran i decisiva tasca sacerdotal.

3) La peculiaritat cristiana de ser una religió constituïda i no un crit religiós més o menys articulat, obliga el prevere a ser home d'estudi. No penso ara en l'estudi secular que li prové de les exigències ètiques de la Bíblia per tal de fer un món més humà i cristià, amb coneixement i discerniment, sinó de ser pròpiament un "teòleg". No es passa, o no s'hauria de passar de la religiositat general a l'Eucaristia de manera màgica. Conèixer el pla de Déu demana estudi saborós, o sigui amarat de pregària. Sentir afecte pels homes -en particular pels més "petits"- i sentir tant o més encara el zel de Déu. Una contemplació serena, un estudi assenyat i una entrega als germans sense exhibicionismes, són garantia d'un ministeri benèfic a llarg termini.

Home d'estudi i de pregària, missioner i compromès, preté fer present l'Església en aquest món. Per tal d'aconseguir-ho, l'Església li demana un estil de vida evangèlica i li exigeix la renúncia al possible amor de parella i a constituir una família pròpia. El celibat pel Regne, sempre tan difícil, vol ser, d'una banda, la confessió del do de Déu que és capaç d'omplir tota una vida de la seva companyonia, passi el que passi, i d'altra, l'ofrena de la vida sencera del clergue a la missió d'extensió i consolidació de l'Església. Estimar l'Amor, quan aconsegueix de reeixir, ajuda a estimar més i més bé totes les guspires d'amor, siguin on siguin, i a discernir amb més finor les ombres que el desfiguren ben sovint en els diversos plans de la vida.

4) Finalment, però no darrer en importància, el prevere es presenta a la nostra mirada com el criatià que comprèn l'exigència típica del cristianisme de la distància entre "Déu" i "Cèsar". El que com a mínim, vol dir que hi han uns àmbits de vida que no són ni tenen perquè ser mai clericals. El prevere ha optat per ser testimoni de Déu al mig de la Ciutat, conscient que no ho sap tot ni ho pot tot. Que Déu sempre és més gran que el propi ministeri i altres tenen dons que ell potser ni arribarà a ensumar...

5) Aquesta imatge, feta "grosso modo", té molt dídeal com ja he dit en començar. Però m'ha semblat útil de repetir-la perquè em dol que per ignorància, mandra i potser alguna vegada mesquinesa, es vulgui limitar el sacerdot a un mer funcionari del sagrat, o en el millor dels casos, un bon cristià conscienciat i actiu. Es, o hauria d'ésser, tot això, però en el fons ell és típicament una altra cosa. Per exigències del cristianisme com a religió, per fidelitat a la Tradició i encara més, als homes. Ell és "Home de Déu al servei dels homes en allò que fa referència a Déu". Home d'Eucaristia viscuda i plena.

Josep Mª Via i Taltavull
Professor de fenomenologia

La Facultat de Teologia en la formació del sacerdot

La funció de les facultats de teologia en relació amb la formació del sacerdot és ben clara des del punt de vista teòric. La Constitució "Sapientia Christiana" s'hi refereix explícitament, sobretot en dues ocasions.

El text principal és l'article 74 de la mateixa Constitució, que diu:"Es tasca peculiar de la facultat de sagrada teologia procurar la formació científica dels que se senten cridats al presbiterat o es preparen per acomplir càrrecs eclesiàstics especials. Per a aquest fi, que hi hagi també disciplines especials adaptades als seminaristes; més encara, en la mateixa facultat pot ésser instituït oportunament, per completar la formació pastoral, l'"Any Pastoral", que és exigit, després del compliment del quinquenni institucional, per al presbiterat, i pot concloure's amb el conferiment d'un diploma especial".

D'una manera semblant, en el mateix Proemi de la Constitució es diu: "A aquestes facultats ha confiat sobretot (l'Església) la missió omportantíssima de preparar amb cura particular els seus alumnes per al ministeri sacerdotal, per a l'ensenyament de les ciències sagrades i les funcions de l'apostolat".(III).

Cal analitzar objectivament a aquestes afirmaciona. No diuen, certament, que les facultats es promoguin de cara a formar els que es preparen al presbiterat, com si aquesta fos la seva raó fonamental d'ésser. La raó d'ésser d'una facultat teològia -com diu la mateixa "Sapientia Christiana" i recullen els nostres estatuts- és múltiple: investigació, docència a nivell superior, col.laboració en el ministeri de l'evangelització. I aquestes finalitats no necessàriament són exclusives del ministeri ordenat.

Però sí que en els textos citats hi ha dues afirmacions impotants en relació amb el nostre tema: a). la formació dels seminaristes troba en la facultat un lloc particularment apte i adequat al nivell de formació que ells necessiten; i, en conseqüència, b) la facultat no pot oblidar-los -ben al contrari!-en el moment de programar els estudis.

M'agrada comentar aquestes dues proposicions, que em semblen plenes de contingut i de reflexions profitoses.

La primera destaca la importància que té, en la formació d'un sacerdot, assolir un "conjunt de coneixements sistemàtics orgànicament estructurats, i una veritable professionalitat teològia"(Document "Missió i projecte"). S'ha fet massa teoria sobre la distinció entre "teòleg" i "pastor". Encara se'n fa, moltes vegades. En realitat, a la base de qualsevol acció pastoral hi ha -inevitablement- una determinada teologia. I, en aquest cas, és força important que hi hagui una "bona teologia". O, dit,en altres termes,que el pastor sigui bon teòleg.

Si d'aquesta afirmació general passem a analitzar les situacions peculiars en què ens trobem avui, haurem de tenir en compte dues circumstàncies evidents:

la creixent informació cultural i científica dels homes del nostre temps, i la minva notable de la presència pública dels pastors de l'Església, a causa del seu nombre decreixent, i a causa, també, de la pèrdua de relleu social. Aquests dos elements conflueixen -al meu entendre- en una mateixa conseqüència: la necessitat excepcional -gairebé m'atreviria a dir gramàtica- de formació teològica que avui demana l'acció dels pastors de l'Església. I, per cert, una formació teològica que no es limiti a un vernissage més o menys brillant, i assimilador d'uns quants tòpics de l'esperit del temps, sinó que aconsegueixi un coneixement adequat de les qüestions, les pugui situar en el conjunt, i tingui eks instruments per afrontar les que sorgeixin. Un aformació teològica -n'estic convençut!- especialitzada a nivell de segon cicle en els diversos camps de reflexió i de praxi. Amb massa facilitat els seminaristes consideren que "per motius pastorals" la seva formació acaba amb el primer cicle. Si bé això es pot comprendre a causa d'un cert cansament, penso que no s'hauria de cedir a aquesta impressió. Qualsevol diàleg pastoral -no diguem quan es tracta de les formacions de les consciències!- pot demanar avui al prevere una confrontació amb qüestions que exigeixen quelcom més que respostes evasives., o afirmacions imperatives, o simplement amicals tocs d'espatlla... I és ben cert que la qualitat de la predicació, de la catequesi, de les celebracions, etc., no s'improvitza amb unes quantes receptes apressades i poc assimilades.

Quan un seminarista es planteja la seva formació no pot fer-ho com un temps de parèntesi o de dilació en relació amb allò que espera ésser: un prevere de l'Església. La pregunta més aviat ha d'ésser: ¿què he de fer per estar preparat, en el seu moment, per a ésser un bon i eficaç col.laborador en el ministeri partoral del bisbe i dels seus germans de presbiteri? I aleshores la resposta és clara: com més possibilitats es puguin oferir en aquesta col.laboració, més eficaç esdevindrà. Evidentment que hi ha, abans de tot, la necessitat d'oferir la pròpia persona, amb una dedicació total i consagrada a la missió. Però la formació teològica, en el sentit més ample de la paraula, ha d'acompanyar aquesta ofrena.

La segona proposició sembla que afecta sobretot als responsables de la formació i de la programació, més que no pas als alumnes directament. En realitat, també afecta els alumes. Els seminaristes no han de sentir-se esvaïts (evidentment tampoc no han de formar un grup tancat) en el conjunt de l'alumnat, com si la seva preparació no fos original, com si les classes de la facultat fossin unes hores dedicades a fer-se "teòleg" independentment de preparar-se per a "pastor".

El fet que les facultats teològiques estiguin ara -gràcies a Déu!- obrtesa a tothom, no significa que tothom hi vagi exactament per mateix motiu personal. Moltes vegades penso si la presència de seminaristes com a tals hauria d'ésser més visible a la nostra facultat. I no crec que això hagi de fer-la "clerical";

simplement, es tracta d'una qüestió d'identitats, que es tradueix en actituds, en disposicions, en interessos concrets, en intencions i en accents.

El tema que m'han demanat els redactors d'aquesta revista -que em sembla una magnífica iniciativa, penyora de bona formació- és massa ampli per poder considerar-lo tractat amb aquestes ratlles. Però potser les reflexions fetes poden ser útils per als qui es preparen per a ésser, d'aquí una anys, per la pregària i per la imposició de mans del bisbe, els preveres de l'Església.

Pere Tena

President de la Facultat de Teologia de Barcelona

La missió del sacerdot i la psicologia

Es meravellosa, plena de sentit i alhora exigent la definició del sacerdot com a "mitjancer entre Déu i l'home". Ell ha de ser un intermediari i un facilitador de l'encontre amorós entre Déu i els homes, de les relacions de vida que estableixen Déu i els homes.

El divendres passat, en la tercera setmana de quaresma, Jesús ens deia a l'evangeli de Marc (12,23b-34) que l'estimar Déu amb tot el cor i per damunt de tot, i l'estimar els altres com un s'estima a si mateix, esgotava la llei i era millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes. Es a dir, hom és cristià quan acull dins d'ell, en el propi cor, Déu, els altres i a si mateix, establint bones relacions de vida i d'amor, de tal manera que cadascun d'ells -Déu, els altres i un mateix- mantinguin la seva identitat diferenciada, donant sentit als altres i rebent-lo d'ells. Doncs bé, el sacerdot, en qualsevol dels seus ministeris -litúrgics i pastorals en general- cal que vehiculi l'amor i la vida, i específicament la relació de vida i d'amor entre Déu i els homes, la qual cosa presuposa, en primer lloc, que ell mateix aculli en el seu cor, amorosament i amb relacions diferenciades, Déu i els homes; altrament, s'incapacita per la seva tasca i deixa de ser mitjancer. Ningú no pot fomentar l'amor si no l'ha experimentat abans.

Des de la psicologia, aquesta és una primera aproximació al sacerdot; un psicòleg veu que el sacerdot està al servei de les relacions amoroses que l'home estableix amb Déu, amb els altres i amb ell mateix, en el seu cor del qual emergirà l'acció concreta. La psicologia, des dels seus orígens, volia estudiar el psiquisme humà com a manifestació de l'home i del seu principi de vida, l'ànima. I de fet, el compromís psíquic és una expressió privilegiada i una condició essencial de la vida humana. Ara bé, potser no hi ha cap concreció més abastadora i més pregona del psiquisme i de la vida humana que l'amor, unit sempre

a les experiències de vida, i que l'odi, unit a les experiències de mort. Per això la psicologia , que s'aproxima als dinamismes del comportament humà, intenta esbrinar al màxim els processos psíquics conscients i inconscients vinculats a la vida i a l' amor, i també, els que estan vinculats a l'odi i a la mort. I així, la psicologia, malgrat el seu límit epistemològic, esdevé un element important de la clarificació de la funció mitjancera del sacerdot, element crític i conflictiu alhora, com indico a continuació.

Ningú no dubta que el sacerdot, quan parla de l'amor als germans, cal que ho faci amb realisme, a l'estil de Jesús quan parlava del bon samarità (Llc 10,25-37) i del judici darrer on es judica l'amor (Mt 25,31ss). Si es vol "predicar" de l'amor, cal ser realistes en el que és essencial per a la vida dels germans, com ho pot ser l'aliment i la guarició física. La qual cosa no és possible si no es tenen en compte les lleis biològiques, fisiològiques, econòmiques i sociològiques. Ara bé, la vida humana no s'esgota ací. Jesús aprofundeix els dinamismes de l'amor i en el Cap. 5 de Sant Mateu, i Sant Pau ho fa en el cap. 13 de la primera Lletra els Corintis. La vida de l'home, per la qual aposta l'amor és més complexa: es pot donar vida o matar de moltes maneres, ja dins del cor de l'home. La bondat, la pau, el servei, les gelosies, les envejes, les baralles, la culpa, la felicitat, els processos de conversió, etc., són processos de salvació o de condemnació que segueixen unes lleis psicològiques precises, encara que no massa conegudes, i segurament sempre modificables per certa llibertat de l'home i per l'influx de Déu. Cal que el sacerdot, doncs, en parlar d'amor, conegui suficient psicologia perquè pugui aprofundir, en la pròpia vida i en la dels altres, aquestes dades de la paraula de Déu que els coneixements de les ciències psicològiques van matitzant i concretant.

En un segon moment la psicologia esdevé discernidora de la relació que hom estableix amb Déu. El camí de la fe i de l'amor a Déu, el camí de la pròpia vocació cristiana, apareix plena de barreges i d'ambigüitats. Per centrar-nos en el sacerdot, cal remarcar que en el procés vocacional les motivacions autènticament religioses es mesclen amb aquelles que poden estar únicament al servei del subjecte, o d'un servei merament filantròpic, o al servei dels conflictes malaltissos del mateix sacerdot. El sacerdot o seminarista que fa camí , cal que no s'enganyi i que en el seu discerniment espiritual s'ajudi de les ciències psicològiques que poden també il.luminar molts dels mestres espirituals que hi ha hagut a la història. La psicologia, apareix ací, àdhuc com un element purificador i transformador en el camí vocacional.

Hi ha, a la fi, uns elements més crítics en la psicologia de la religió que el sacerdot també cal que tingui presents. En remarco solament alguns, també. La psicologia de la religió, tot i essent conscient que mai no pot arribar a Déu i no essent tampoc reduccionista, pot esdevenir crítica de la mateixa fe.

La psicologia assenyala la funcionalitat de la fe i de la religió, i també les motivacions que no tenen gaire o res a veure amb l'experiència del Déu transcendent manifestat en Jesús.

Quan el sacerdot supera la crítica que la psicologia fa de la religió i de la fe, pot arribar al que s'anomena la segona ingenuïtat de la fe, la qual llavors es viu lliurement malgrat els elements crítics que la interroguin. La crítica no destrueix les autèntiques relacions amb el Déu de Jesús, en tot cas, purificant-les, les allibera.

La psicologia pot encara, ser crítica de les imatges de Déu que donem en l'Església, i de les morals i antropologies on s'han projectat processos psicopatològics mal elaborats.

Finalment, el sacerdot es troba amb el conflicte de distingir l'actuació de Déu en l'home i l'actuació de les lleis psicològiques fetes pel Creador. Es fàcil anar del sobrenaturalisme al naturalisme psicològic reduccionista. El procés de secularització apareix punyent. Si hom ha de ser mitjancer entre Déu i els homes,entre la vida de Déu i l'amor de l'home, com esbrinar ben bé on resideix cada acció amorosa?.

El sacerdot solament podrà resoldre aquest conflicte si fa una autèntica experiencia de Jesús, si s'identifica amb el que Jesús va viure del Pare i dels homes. Un camí mai prou acabat, puix la vida a la qual serveix l'amor esva descobrint al llarg de la història. El sacerdot haurà d'integrar sempre dins del seu cor el trobament perenne de Jesús i de la vida renovada i nova de l'home en evolució.

Antoni Gomis
Psicòleg de la religió a la Facultat de Teologia
i a la Fundació Vidal i Barraquer

El sacerdot i la moral

DE LA SUBMISSIO A LA LLIBERTAT

Tot home té al seu davant una tasca ètica; podria formular-se així: fer constantment el pas del mal al bé, del pecat a la vida veritable. Hi ha un aspecte d'aquest treball, sovint ignorat, que ara voldria subrratllar: el pas de la submissió a l'autonomia, de l'esclavatge a la llibertat.

L'home viu i creix en la submissió. Està sotmès a una colla de normes, prescripcions, costums i lleis que determinen la seva vida; des de les pautes del comportament cívic fins a la tradició cultural; des de les normes higièniques fins als criteris de valor; des dels costums ètics fins al llenguatge. Tot ens ha estat donat, i ben entès, se'ns està imposant constantment. Ara mateix estic escrivint i intento respectar les normes gramaticals i evitar les faltes d'ortografia; ambdues coses m'han estat imposades. Fins i tot allò que sembla més espontani en l'home i que aparentment "surt de dins" té un gros component d'herència, subconscient, pauta social i educació personal, de manera que en bona part ens ha vingut de fora.

Hi ha esclavatges de coses bones i esclavatges de coses dolentes. Quan la mare exigeix al fill d'una manera educada i higiènica de seure a taula, li imposa quelcom bo; quan l'ambient social vol fer-nos creure que és més plenament home el que posseeix més, ens imposa un criteri dolent.

Tothom està d'acord que hi ha una tasca urgent, individual i social: fer el pas del que és dolent al que és bo, i ajudar els altres a fer-lo. Però cal insistir en la urgència d'aquest segon pas: el de la submissió a la llibertat. I cal que el prevere entengui que en aquest procés és un aspecte important de la seva missió en la comunitat cristiana.

Això sol ser oblidat, àdhuc malentès. Sovint l'ambient social veu el capellà i l'Església sencera més aviat com a símbols d'un poder moral constrictiu, que tendeix més aviat a exigir obediència i a malfiar-se de la llibertat. I sovint aquesta és la missió que el mateix prevere emprèn com a pròpia.

En canvi el progrés moral al que tots estem lligats no consisteix només en evitar el mal i fer el bé; l'home èticament madur és el que no fa el bé perquè se li imposa sinó perquè el veu com a tal i decideix personalment fer-lo. La plenitud moral de l'home consisteix en l'experiència interior del bé com a tal, la donació a un valor que es copsa per ell mateix. En aquest sentit la plenitud ètica i humana comporta un constant alliberament. Alliberement del que està manat o del que s'ha fet sempre perquè s'ha manat o s'ha fet sempre; alliberament del que la societat té com a indiscutible; fins i tot alliberament de la pròpia espontaneïtat precisament en la mesura que aquesta no és entrega il.luminada al valor i al bé.

Hi ha un tipus d'alliberament que només ho és en aparença. Es el pas de la submissió a la rebel.lió, o de l'esclavatge del "sí", a l'esclavatge del "no". La rebel.lió a la norma o el "no" a la llei poden indicar una actitud inicialment alliberada de la norma però que encara li segueix tan esclava que no es pot afirmar sinó per la negació. Pot ser el primer pas, però encara és lluny de la llibertat: Es lliure l'actitud marcada no per la negació de la norma imposada sinó per la comprensió interior del bé, l'experiència personal de l'amor, el servei i la pau. El que és lliure ha superat la llei i alhora sap valorar tot el que en ella hi ha de positiu.

Ja es veu que no parlo només d'ideals ètics sinó d'experiència cristiana. Es més, probablement només a la llum de l'Evangeli hem après que la grandesa moral de l'home consisteix precisament en la comprensió personal del bé -la fe- i en la donació interior -l'amor-. El pas dolorós de la submissió a la llibertat fou significat en l'alliberament d'Egipte i viscut en plenitud per Jesucrist en tota la seva vida, en la seva mort i resurrecció. Es el pas de l'home perdut i esclau al Déu de la vida i la llibertat.

Aquesta actitud no és mai del tot perfecta; i probablement en una mateixa persona o comunitat no és la mateixa en tots els àmbits. S'ha d'anar conquerint poc a poc, guanyant espais de llibertat, i això s'aconsegueix en la mesura que l'entrega interior a l'amor i a la pobresa com a tals va realitzant-se en camps nous o va fent-se més intensa.

Aquell que ha superat la submissió i viu la llibertat és el que crea comunitat veritable. Qui entèn l'amor, la pau, el treball per la justícia i els viu pels que valen, crea lligams estables, origina col.laboracions madures, recupera sempre l'esforç comú més enllà de la tradició, la imposició, l'interès o el cansament.

Això significa una nova Església; una Església de persones que se saben lluny encara de la seva meta però que no obliden el seu últim objectiu, el bé viscut i la llibertat que estima. El prevere és un element clau en aquest procés. Si ell no ha tastat l'alegria de la lliure donació al servei i al bé de l'home serà sens dubte una trava en el procés de la comunitat. Si s'ha alliberat, en canvi, de la submissió alienadora, i ha experimentat la fe interior en l'Evangeli de Jesucrist, sabrà promoure l'actitud madura de tots vers una fe personal viva, un amor generós i creador.

Gaspar Mora
Professor de moral a la Facultat de Teologia

El sacerdot dins l'Església

El binomi sacerdot-Església té caires múltiples. I, ni que sigui demanant perdó, avui em deixaré portar per un impuls que, no sé perquè, m'ha estat martellejant per dintre des del moment que dos candidats al sacerdoci tingueren l'amabilitat de demanar-me unes quantes línies per aquest número de PORTAL OBERT. No sé per què, dic, però el fet és que els darrers dies m'han recordat, de forma gairebé impertinent, les paraules inicials d'aquell cànon amb el qual el dret de l'Esglésiha ha formulat, des dels segles més remots, les qualitats requerides en l'aspirant al sacerdoci: "Solus vir baptizatus...".

Prescindim, de moment, del "solus", mot ara convertit en blanc de canonades de tota mena. Fixem-nos en el "vir". Les ressonàncies de la paraula són múltiples. Una de biològica, la que designa la plenitud de l'home, la seva maduresa vital harmònica. Qui sap si aquest "vir" llatí tradueix d'alguna manera el "presbyteros" grec. En qualsevol cas, es troben vinculades a la significació bàsica d'aquelles paraules una munió d'implicacions ètiques i morals, les tradicionalment expressades amb les virtuts qualificades de "virils": la noblesa, la força d'esperit, el manteniment de la paraula donada, el respecte envers els més febles, el sentit de la responsabilitat, l'estima de la pròpia dignitat tant en relació a un mateix com envers els altres. Recordem els versos amb els quals Horaci sintetitzava en una de les seves Odes la figura del "vir" i, alhora, farem una mica d'exercici de llatí:

"...fortem et tenacem propositi virum
..., si fractus illabitur orbis
impavidum ferient ruinae..."

Fixem-nos ara també, ni que sigui un moment, en el "baptizatus". I comencem entenent l'expressió. No es tracta únicament de la constatació d'haver rebut un sagrament, sinó d'haver arribat, amb el baptisme, al coronament de la integració en la realitat cristiana, tant en la dimensió personal (l'acceptació del cristianisme amb totes les seves implicacions de concepció del món i de la vida, de conversió personal i d'esforç ascètic per a mantenir-se en estat de "metanoia" constant) com en la col.ectiva (acceptació i integració en la comunitat cristiana). "Baptizatus" em sembla que vol dir o que equival a "home plenament cristià".

I ara voldria parar un moment l'atenció en la relació entre els dos conceptes ara. Es possible que en temps de cristiandat plena, el "baptizatus" pogués limitar al bateig la seva significació, car les condicions prèvies eren, fins a un cert punt al menys, pressuposades i assegurades per l'ambient global d'una societat tota ella pretesament cristiana, al menys en les aparences. En aquest moment, en la mesura en la qual la nostra societat ja no és una cristiandat, la necessitat d'asegurar les condicions prèvies, vàlides per elles mateixes, al fet del baptisme s'ha convertit en indefugible. Justament per això és més necessari que mai d'insistir en l'aspecte viril del sacerdot, car només les qualitats característiques abans esmentades, amarades de la gràcia de Déu, poden oferir garanties de serietat en la decisió o opció a favor del presbiterat.

El sacerdot en l'Església actual ha d'anar ben segur sobre les dues cames del seu ésser viril i del seu ésser cristià.

Josep Perarnau

Professor d'eclesiologia a la Facultat de Teologia

L'opinió dels laics

COM VEUS EL SEMINARI?

D'entrada accepto que és necessari un lloc on les persones que senten la vocació sacerdotal puguin rebre la formació per anar-la madurant. Trobo positives aquestes noves formes de "seminaris" actuals que permeten un contacte més directe amb el món que vivim.

Josefina Madonell, 41 anys, catequista.

El coneixement que en tinc és molt general. El veig com un període de temps en el que una colla de persones maduren i assumeixen una opció per l'evangeli i pels altres. Si hagués de fer notar una cosa en especial que vegi especialment important, fora que en cap moment no fos una experiència alienant de la realitat, sinó un compromís progressiu com els joves i les classes populars.

Francesc Crespo, 20 anys.

Sóc una persona gran, malgrat tot, crec i espero molt del Seminari d'avui. Ara la seva forja la veig més sòlida i frofunda. La persona del seminarista i sacerdot del demà, se sostindrà en uns fonaments tan ferms, que l'ajudarà a ésser un seguidor convençut de Crist i el seu ministeri. El món espera molt de vosaltres, seminaristes.

Mª Cinta Amigó

Lloc de formació per als joves que volen ser sacerdots. Hauris de ser un lloc de trobada amb Crist, amb l'ajuda important dels estudis. El més important és haver tingut una determinada comunitat que descobreixi la fe i la crida del jove, el Seminari és un segon pas en la fe en la formació , però sense dixar de tenir un contacte amb una comunitat determinada.

Josep Fernández Aleazar, 29 anys, casat.

Es un lloc, en principi, on es cursen uns estudis que són per a un bé pel futur, si bé a la llum pública general té una imatge distorsionada del que és la realitat

Josep Badia Garro, 13 anys.

La seva existència és una prioritat. El Seminari és una cosa molt gran., és allà on es formen els "nostres guies".

Conxita, 65 anys.

On es realitzen uns estudis per preparar-se a exercir el càrrec de responsabilitat que ocuparà en el futur.

Enric Solé i Petit.

Un lloc on s'estudia una carrera molt especial, on a més dels coneixements fonamentals, és cabdal la seva manera de ser i de conviure.

Joaquim Centelles Real, 13 anys.

COM VEUS EL SACERDOT?

El sacerdot és l'home que ha lliurat tota la seva vida al servei de Déu i dels germans i això exigeix una constant renovació personal que em l'ajut de la pregària i de l'estil de vida farà més realitat el sacerdoci que Crist instituí.

Josefina Madonell.

Com en tantes altres coses, "hi ha de tot a la vinya del Senyor". Admiro d'una manera especial aquells pels que la seva renúncia a altres maneres de vida suposa una entrega més gran, tant en temps com en il.lusions, a la gent.

Es un home que ha decidit dedicar la vida als altres i hauria de ser una persona equilibrada emocionalment i oberta als altres.

Josep Badia Garro.

Es tot. Déu-nos-en-guard que no en tinguessim.

Conxita.

Es una persona senzilla entre totes les altres.

Enric Solé i Petit.

Un home més, amb els seus defectes i virtuds, que ha escollit el camí del servei a un poble per damunt d'ideals polítics i econòmics.

Joaquim Centelles Real.

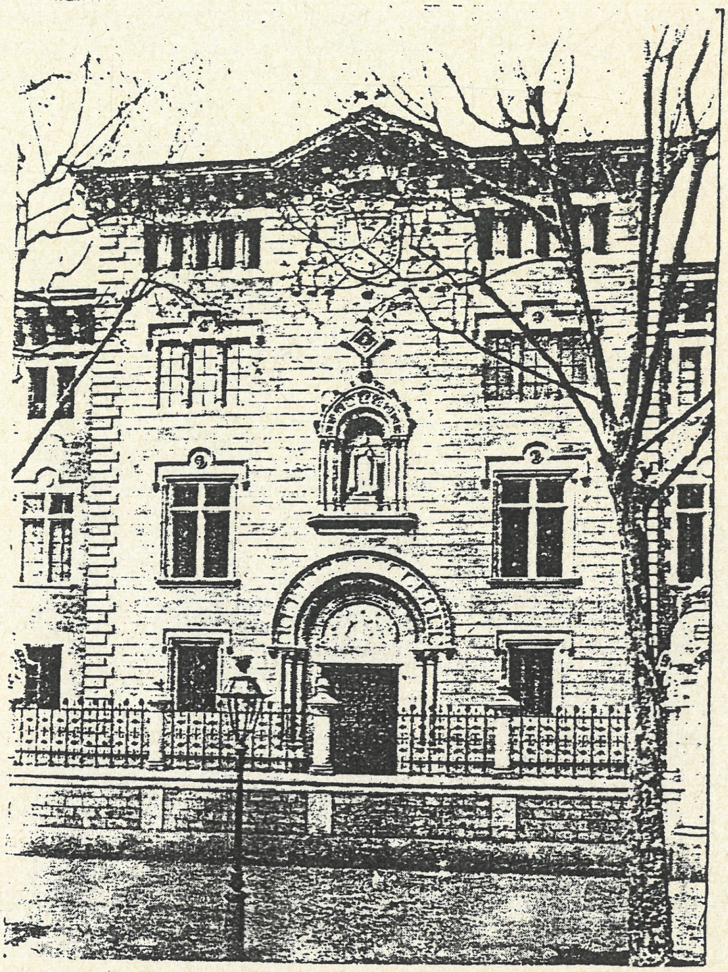

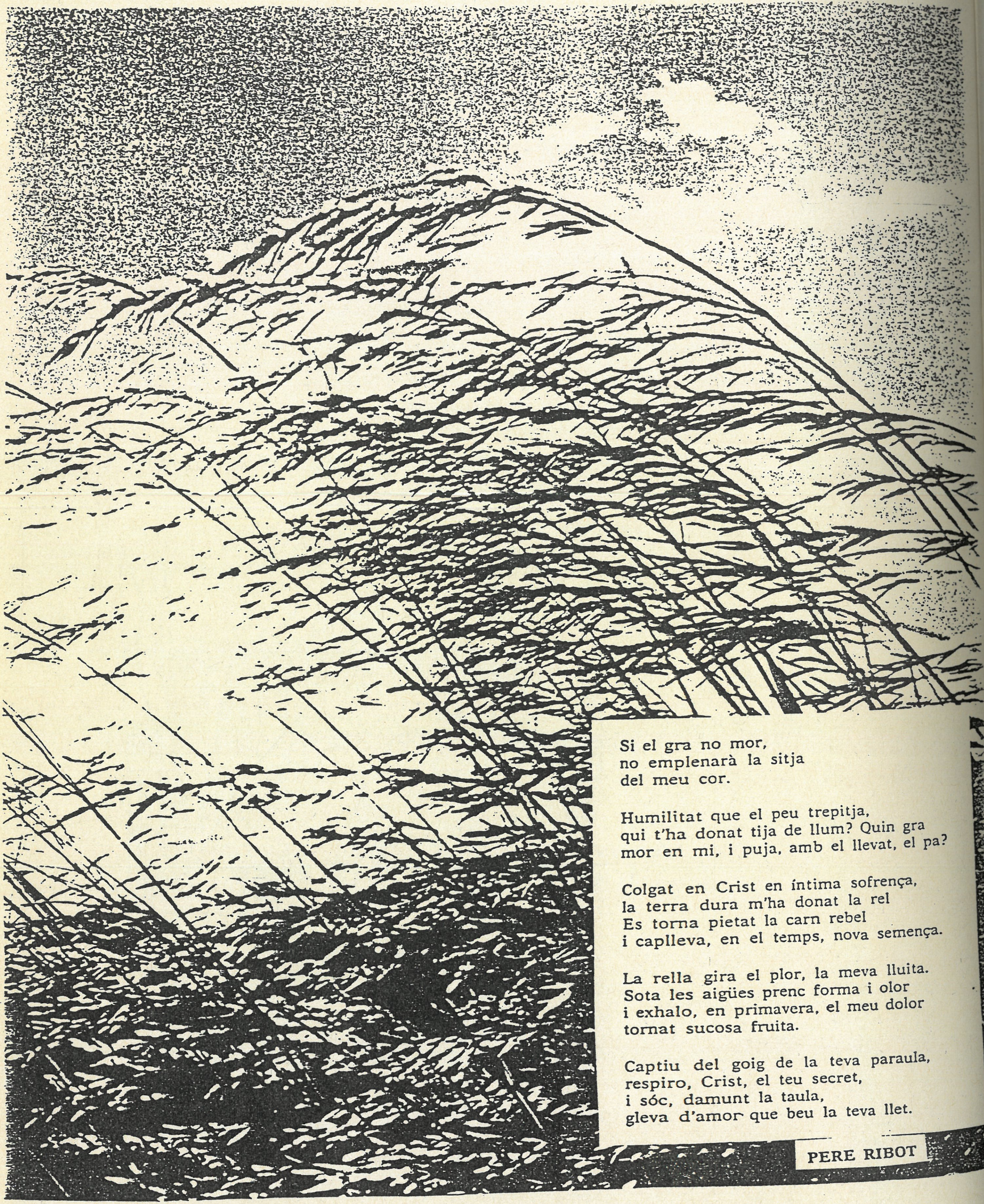

Si el gra no mor,
no emplenarà la sitja
del meu cor.

Humilitat que el peu trepitja,
qui t'ha donat tija de llum? Quin gra
mor en mi, i puja, amb el llevat, el pa?

Colgat en Crist en íntima sofrença,
la terra dura m'ha donat la rel
Es torna pietat la carn rebel
i caplleva, en el temps, nova semença.

La rella gira el plor, la meva lluita.
Sota les aigües prenc forma i olor
i exhalo, en primavera, el meu dolor
tornat sucosa fruita.

Captiu del goig de la teva paraula,
respiro, Crist, el teu secret,
i sóc, damunt la taula,
gleva d'amor que beu la teva llet.

PERE RIBOT